

REJSGODT

Den tidligere engelske koloni **Guyana** har stadig ikke fundet sit fodfæste - det mærker man især i hovedstaden Georgetown

AF SIMON STAUN
sim@fyens.dk

Selv om solen skinner fra en næsten skyfri himmel, er ankomsten til Guyanas internationale lufthavn bestemt ikke en lun oplevelse. Allerede efter 15 minutter i landet har to kulsorte og hårdebrede officials set sig sure på de to blege danske turister, der står i shorts samt sandaler og tripper.

- Hvor mange penge har I med, spørger han uden at ændre udtryk.

- 50 dollar i kontanter og tre Visa-kort, svarer vi hurtigt.

- Så må I rejse tilbage. I får ikke lov at komme ind i mit land med så lidt penge. Der er ingen hæveautomater, lyder det kontant fra ham.

Hvad! Vi kigger desperat på hinanden og ved ikke, om vi skal le eller græde. Den overordnede chef bliver tilkaldt. Han udsøger os om vores uddannelse, formål med rejsen og økonomiske situation. Først efter lange, seje overvejelser ser han ud til at give sig.

- O.k., I får lov at rejse ind i landet. Men det er på eget ansvar. Vi kommer og tjekker, at I bor på det hotel, I har nævnt. Så pas på, hvad I foretager jer, advarer han.

Skræmte forlader vi lufthavnens skyggeside. Da vi kommer ud i sollyset, står der en hel horde af glubske taxa-chauffører og kæmper om netop os som passagerer. Velkommen til Guyana!

Iskold velkomst!

- 200 dollar, skriger en ung mand med guldsmykker.

Selv om der er 40 kilometer til centrum i Georgetown, så lyder 1300 kroner lige i overkant. Vi trækker over i et hjørne og puster ud. En mand med rare øjne kommer over til os og tilbyder at køre turen for blot 35 dollars.

- Jeg er muslim, så det er forbudt for mig at snyde. Det er faktisk min pligt at hjælpe jer, smiler han varmt.

Vi sætter os tilrette i hans ekstremt velholdte Toyota Corolla, hvor sæderne er dækket til med damaskbroderede betræk. Efter få minutter på landevejen bremser Roger, som han kalder sig, op, så støvet løfter sig dovent.

- Et øjeblik, mumler han og stiger ud af bilen. Et kort øjeblik senere står han og vinker med to kælderkolde Banks-pilsnere.

- Det er den allerbedste øl i mit land. Velkommen til Guyana, råber han, mens radioen droner løs med lokale reklamer.

Denne gang lyder velkomsten en smule mere oploftende.

Pengejagt over floder

Da vi ankommer til hotellet, som vi havde svoret, vi ville bo på, hænger der et skilt på den frønnede dør: "Closed". Uforudsigelige hændelser kan man jo aldrig gardere sig mod, så vi lader Roger køre os til et andet hotel.

Da vi har brugt stort set alle vores penge på taxaturen, må vi tigge om at vente med betalingen, til vi har fundet en ATM-maskine. Heldigvis ved Roger lige præcis, hvor vi kan finde én, så han ringer efter sin bror, der vil køre os derud.

Det eneste, han glemmer at fortælle, er, at der er 45 kilometer. Ad meget hullede veje.

Knægten James venter på bussen.

Dette skulle være verdens største kirke opført udelukkende af træ.

En mand lader sig fotografere med sine farvestrålende lege-kammerater foran Starbroek Market.

Medicin på markedet i Georgetown. Alt lige fra HIV til tømmermænd kan tiilsyneladende kureres - så velbekomme!

FASCINERENDE TRÆLAST

Veludhviledede og renvaskede passerer vi den overordentligt grumsede flod Demerara, der er næsten to kilometer bred, og fortsætter gennem små landsbyer, hvor folk stopper op og sender nysgerrige blikke efter de to blonde gæster i Hassans taxi.

Da vi ankommer til den lille flække Parika er gaderne fulde af handlende og et usædvanligt broget udbud af mad- og tekstilvarer. Side om side ligger appetitlige meloner og knap så lækre slagtervarer, der ville få den hjemlige fødevarerstyrelse til at tabe kæben for bestandigt.

Men vigtigst af alt finder vi her af alle steder landets eneste bank, hvor man kan hæve på Visa-kort. Pyha!

Alle butikkers moder

Efter en velfortjent eftermiddagslur, hvor vi sov skøn-

søvn oven på vores nyhvervede kontanter, er vi endelig klar til at gå på oplevelse i denne mærkværdige hovedstad, der mest af alt gør sig bemærket ved sin eklatante mangel på attraktioner.

Der er en zoologisk have næsten uden dyr og en botanisk have næsten uden vegetation. Absolut bundklasse. Derudover er der kun træhuse. Endeløse gader med træhuse. I alverdens afskyninger og farver. Dog overvejer vi om at købe nogle hvide eller i hvert fald oprindeligt hvide. For hovedparten af husene trænger lige så meget til frisk maling, som europæere trænger til solcreme under den kyniske tropesol.

Tæt ved landets mest berømte marked, Starbroek, finder man landets førende

materialist- og kosmetologforretning. I gentagne håbløse ringe tv-reklamer på hotellets tv har vi måbende studeret, hvordan de falbyder alt, hvad hjertet begærer af fantastiske cremer, franske parfumer og andet feminint, uundværligt tingeltangel.

Så vi går på øjenshopping i butikken på størrelse med en dansk kiosk og ser først, at der ikke er nogen som helst for m for belysning andet end sollyset, der som de nysgerrige nordboer sniger sig ind i hulen.

Det er åbenbart ikke normalt, at mænd kommer ind og øjenshopper. Så for ikke bare at være til besvær spørger vi om lidt almindeligt hårvoks. Det må de da have.

- Jo, spørger den venlige ekspedient, vil I have den med bivoks eller den uden bivoks?

Hmm! Vi får lov at skruelåget af og ved selvsyn konstaterer, at det rigtigt nok dufter af honning.

- Nej tak, det er ikke lige den, vi leder efter, smiler vi overbevisende og forlader butikken.

Forunderligt at et besøg i en ekstremt ringe assorteret butik kan være højdepunktet på en formiddags sightseeing. Udenfor kører hestevogne rundt i gaderne tungt læst med nyfældet tommer. Vi søger derfor i sikkerhed på de ikke-eksisterende fortove og studser over alt det træ, der gennem hundrede år har udgjort fundamentet i regeringsbygninger, kirker og almindelige huse.

Derfor kommer det ikke som en større overraskelse, at hovedstadens mest iøjnefaldende bygning er Sct. George

Katedralen. Grangiveligt verdens højeste kirke opført i træ med sit 44 meter høje tårn.

På dens store trappe foran kan man sidde og betragte livets gang i Georgetown. Med jævne mellemrum afbrydes man af en tiggers "Give me some money, mister" eller en flok skolebørns nysgerrige tilråb. "Hey Charlie", skriger de igen og igen.

Vi fatter ikke, hvorfor vi lieder herre med det afsmittende, men lettere opgivende smil.

Han trasker ind i sit helle i trækirken, mens vi daffer vil dere og fryder os over, at vi ikke skal blive mere end fire dage i denne parodi på en hovedstad, hvor de engang så smukke kanaler nu er proppet med affald, opsvulmede rottekorpusser og alverdens bakterier.

gang åbenlyst en narkoman, nærmer sig med fremstrakte hænder.

- I må endelig ikke give ham og hans slags noget. De er odelagt af stofferne, og desværre oversvømmes landet af det skidt. Derfor bliver flere og flere kriminelle, fortæller han med en opgivende mine.

Faldefærdig færge

Vi ser medfølelse på den ældre herre med det afsmittende, men lettere opgivende smil.

Han trasker ind i sit helle i trækirken, mens vi daffer vil dere og fryder os over, at vi ikke skal blive mere end fire dage i denne parodi på en hovedstad, hvor de engang så smukke kanaler nu er proppet med affald, opsvulmede rottekorpusser og alverdens bakterier.

FAKTA

Det er ikke nogen leg at rejse til Guyana. Man kan flyve direkte fra England og USA, men fra Danmark er den nemmeste mulighed at flyve til Fransk Guyane og rejse over land eller til Venezuela og igen over land gennem Brasilien. Under alle omstændigheder vil det ca. koste 10.000 kroner pr. person.

Restauranter lever slet ikke op til den øvrige standard i Sydamerika. Man kan dog finde enkelte brasilianske og franske steder, der udmærker sig.

Lufthavnsskatten er ca. 120 kroner - forvent samme pris for en taxa ind til centrum.

Vigtigt: Gå aldrig alene ud. Gå ikke ud efter mørkets frembrud og gå under ingen omstændigheder ud i de fattige kvarterer. Volden er omfattende i Guyana, og hvide turister er omvarende pengesedler.

GUYANA